

Bon fill, bon Pare

"Quan mor una persona coneguda, bona i estimada, venen a la ment mil records diversos, com guspires que desperten en l'ànima sentiments contrastats." En aquest text es recorda Mons. Xavier Echevarría i es reflexiona sobre l'empremta que ha deixat la seva vida.

14/02/2017

Quan mor una persona coneguda, bona i estimada, venen a la ment mil records diversos, com guspires que

despertem en l'ànima sentiments contrastats. Més encara quan es tracta d'un Pare que ha mostrat amb escreix com vivia només per a nosaltres, per ficar-nos en el cor de Crist. S'entremesclen en la nostra ànima l'acció de gràcies i els desitjos de reparació per la falta de correspondència. La realitat de la mort, del temps que passa, es fa més present; i al dolor d'una absència, s'hi uneix la gloriosa esperança del Cel; a l'oració per l'ànima d'un cristià, s'hi suma el recurs a una intercessió que es percep més poderosa. Així és, en un ràpid esbós, la ressonància de la mort de monsenyor Xavier en moltes persones de l'Obra i en tantes d'altres que ens estimen.

La mort d'un Pare com monsenyor Xavier fa venir a la memòria molts records: alguns de viscuts per cadascú i cadascuna; d'altres, tantes vegades escoltats, com aquests relats

de família que s'expliquen de generació en generació. Es percep, gairebé millor ara, la singularitat d'una vida gastada des de la joventut: primer a prop de sant Josepmaria, després, del beat Àlvar i, finalment, com a successor de tots dos, amb la memòria del cor i de la intelligència sempre en viu, per transmetre amb fidelitat l'esperit que havia rebut de Déu a través de les seves mans.

L'afecte que sant Josepmaria va mostrar des de molt aviat a monsenyor Xavier, correspost per una admiració i una obediència filials, plenes de fe en l'acció de Déu en els sants, van fer de monsenyor Xavier un fill lleial i valent. El seu sentit de la filiació divina va passar pel curs de la filiació al Pare a l'Obra, primer en la seva missió d'atendre les necessitats materials de sant Josepmaria, i després en la seva estreta col·laboració amb el beat Àlvar.

El lliurament decidit i constant de monsenyor Xavier com a *custos* del Pare i el compliment fidel, *ad mentem Patris*, dels encàrrecs que se li confiaven van ser una preparació intensa per al seu llarg ministeri pastoral com a Pare i prelat de l'Opus Dei. El tracte amb Déu, l'exemple i la proximitat de sant Josepmaria i del beat Àlvar van obrir el cor d'aquest fill fidel perquè la gràcia de Déu l'omplís de caritat. Va ser un bon fill, i va ser un bon Pare. Es va desviure sempre pels seus fills i filles a l'Opus Dei i, atent a estrènyer els vincles de la nostra fraternitat sobrenatural, va ser fill no només quan el nostre Pare i el beat Àlvar eren en aquesta terra, sinó també després. Des de l'enteresa del seu caràcter, que saltava a la vista, enyorava aquests dos gegants de la fe i de l'amor, i se sabia sempre en presència seva. Li bategava en el cor la nostàlgia del temps en què vivia entre nosaltres sant Josepmaria, un home que sabia

estimar i que encara avui és tan estimat.

Com a Pare i prelat, volia seguir els passos dels seus sants predecessors, sense apartar-se d'un camí ben traçat, tenint cura amorosament d'un esperit esculpit. Com a fill, va ser cohereu valent de Crist (cf. *Rm* 8,17): va portar la creu, pes beneït de les ànimes, jou suau i càrrega lleugera (cf. *Mt* 11,30). De vegades deia monsenyor Xavier que calia jugar-s'ho tot a la carta de l'amor. Aquest va ser el seu gran anhel, el seu esforç constant.

«Si fos aquí entre nosaltres aquell que hem anomenat Pare durant aquests vint-i-dos anys —deia monsenyor Fernando Ocáriz, actual prelat de l'Opus Dei, en l'homilia de la missa de funeral a la basílica de sant Eugeni—, segurament ens demanaria que aprofitéssim aquests dies per intensificar el nostre amor

per l'Església i pel Papa, que ens mantinguéssim molt units entre nosaltres i amb tots els nostres germans en Crist. I ens repetiria allò que, especialment durant els seus últims anys a la terra, havia arribat a esdevenir un mantra als seus llavis: *estimeu-vos molt, estimeu-vos cada vegada més!* I no només als seus llavis: impressionava veure com estimava els altres. Recordo, per exemple, que el dia abans de morir em va manifestar que li amoïnava estar sent un destorb, en veure tantes persones que se n'ocupaven. I, de manera espontània, em va sortir dir-li: “No, Pare, sou vós qui ens sosté a tots”».

Ara aquest fill bo i fidel ens continua sostenint a tots des del Cel. Molts han notat, des del dia que va morir, que monsenyor Xavier els ajudava en tants aspectes de la seva vida quotidiana, com si el Pare que sempre va tenir un temperament

actiu i generós, i que tant ens
convidava a acudir a la intercessió
dels que ens han precedit, volgués
abocar-se per ajudar-nos, a cadascú;
per agrair potser aquella carta que li
vam escriure; per respondre aquesta
pregunta que no li vam poder fer;
per continuar fent-nos notar, al final,
la paternitat de Déu.

Guillaume Derville

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/bon-fill-bon-
pare/](https://opusdei.org/ca-ad/article/bon-fill-bon-pare/) (20/03/2026)